

men også meget arbejde på at få sat landdistrikternes udvikling højt på den politiske dagsorden. Vi har taget masser af initiativer. Vi har i øvrigt også gjort det i god overensstemmelse de enkelte ressortministerier imellem, og det siger jeg til ære for de mange, der har forsøgt at beskrive en konflikt imellem miljøministeren og mig på dette felt.

Det er jo sådan, at når en regering laver en redegørelse som den, vi debatterer nu, har den selvfølgelig været drøftet i regeringen. Der er flere, der har sagt, at der jo ikke kan være enighed imellem miljøministeren og mig om de positive ting, jeg siger i denne redegørelse. Selvfølgelig er vi enige om det. Vi har da drøftet redegørelsen i regeringen. Anderledes kan det da ikke være.

Jeg vil godt nævne et andet positivt træk, og det er, at der er et positivt tilknytningspotentiale til landdistrikterne, og at det specielt er de unge familier, som udgør dette potentiale. Det fremgår af den interviewundersøgelse, vi har fået lavet, og der peger – og det synes jeg egentlig er ganske skægt – både byboere og landboere på nogenlunde de samme fordele og ulemper ved at bo på landet.

Fordelene er det at bo tæt på naturen, have nogle fremragende opvækstvilkår for sine unger, nogle positive muligheder for at føle sig i overensstemmelse med det, jeg vil kalde for naturens cyklus, og i det hele taget mange attraktive ting i dagliglivet, der har med børnenes opvækstvilkår at gøre.

De ting, som man mener er problematiske – og det gælder igen både byboere og landboere – er lang transporttid og høje transportomkostninger og også utilstrækkelige muligheder for at anvende offentlig transport. Det er alt sammen ting, der bliver opfattet som en barriere.

Alligevel ser vi nu så småt en ny udviklingstendens, en udviklingstendens, som går i retning af, at på samme måde, som man i 1960'erne havde en strøm fra by til land, ser det ud til, at det godt kan komme til at gentage sig, måske ikke i særlig stor målestok, men alligevel. Kvaliteterne ved livet på landet er man igen begyndt at få øjnene op for, og det er selvfølgelig også derfor, at vi nu begynder at kunne opleve en langt mere nuanceret debat om udviklingen i landdistrikterne, naturligvis også sammenholdt med alle de andre positive udviklingstræk, jeg nævnte, der først og fremmest har med beskæftigelsen at gøre.

Derudover viser det sig også, at der ikke generelt er tale om diskrimination fra realkredit- og pengeinstitutterne over for erhvervs- og privatkunder i landkommunerne. Der er måske nogen, der synes, at det er en detalje at trække frem her. Når jeg alligevel godt vil gøre det, er det, fordi det har været en af de påstande, der jo næsten pr. automatik er blevet gentaget, hver eneste gang man har drøftet landdistrikternes udvikling. Jeg vil ikke afvise, at der på et tidspunkt har været tale om en vis tilbageholdenhed over for kunder på landet, og det har jo formentlig været en følge af de tab, som man dengang, da konjunkturen gik den forkerte vej, oplevede i en række mindre virksomheder, som simpelt hen måtte bukke under.

Jeg vil også godt nævne en ting, som flere andre har været inde på, og som efter min opfattelse med rette er blevet nævnt. Det er, at der er relativt begrænsede forskelle i udvalgte familietypers rådighedsbeløb efter bl.a. skat og boligudgifter, det vil sige, at den lavere indtjening, der er i landkommunerne, i meget høj grad vil blive opvejet af de lavere boligudgifter.

Med disse få eksempler har jeg godt villet pege på, at det at tale om udviklingen i landdistrikterne med meget, meget dystre miner og med næsten katastrofeagtig stemmeføring, sådan som fru Lene Espersen gjorde det, simpelt hen ikke er hentet fra virkelighedens verden.

Jeg synes, vi i stedet for skal glæde os over, at det faktisk går rigtig godt på landet nu, og at man, hvis man griber det, som jeg synes hr. Poul Nødgaard med meget stor rette gjorde opmærksom på – og jeg skal nok præcisere det lidt nøjere – kan sætte yderligere skub i udviklingen.

Det, som jeg fæstnede mig ved i hr. Poul Nødgaards indlæg, var, at nu er det jo ikke sådan, at det er samfundet, der kan klare det hele for folk på landet. Det er først og fremmest det lokale initiativ, det er ildsjælene, det er alle dem, der sætter hælene i og siger: Vi kan lide vores lille lokalsamfund så godt, at vi ikke vil se det visne hen. Vi vil sørge for, at der er en god offentlig service, og det stiller vi som krav til vores kommune.

I det hele taget vil jeg godt pege på, at der er en formentlig meget nøje sammenhæng imellem en ordentlig offentlig service – dér tænker jeg på børnepasning, jeg tænker på ældreomsorg og selvfølgelig også på trafik, som mange har været inde på – og det, at der nu engang er nogle krav, som gerne skal imødekommes, for at man kan få den positive spiral til at køre for alvor, så man